

Narodení z lásky

NARODENÍ Z LÁSKY

Máme šťastie,
pretože sme sa narodili z lásky,
z dvoch ľudí, ktorí chceli mať niečo,
čo budú ľubiť viac ako seba,
naučili ma
ako ľubiť samého seba,
nenaučili ma, ako sa samoty nebáť,
ale narodili sme sa z lásky
čistej - láska - čerstvý ľad,
rodičom pre ktorých,
vtedy ešte nebolo dostatok rád,
na to, ako zvládať umelecké deti,
nemohla som spávať, svetlo vždy muselo svietiť,
aby som sa nezľakla vlastnej temoty,
nechodíme do kostola, tak som vždy verila
iba v svetské náhody
a potom
som začala stretávať spriaznené duše,
vtedy, keď som si prvýkrát všimla, že
mi zmysel pre duševnú rovnováhu niekam ušiel.

Zaujímalo by ma, či si naši zaľúbení rodičia
takto predstavovali svoje ratolesti
- plné slov, hudby a umenia,
konštantného nepokoja, ktorž v sebe nikdy nezmenia.

Priveľa myslím a keď si ľahnem,
nedokážem vstať z postele,
ľudské vzťahy ma desia
a láske sa úpenlivo bránim.
Priveľa myslím a priveľa hnevu skrývam
v zatnutých pästiach,
ľudské vzťahy ma desia,
vždy mám pocit, že láskou sa zraním.

Tak odídem skôr ako ty,
vždy som verila len v svetské náhody
a potom mi začali do dlaní
vkladať svoje osudy

JA SA BOJÍM

ukázať samého seba,
nenaučili ma, ako sa samoty nebáť
a mňa zatiaľ opustili všetci

i keď väčšina so mnou ani nebola,
točím sa iba jedným smerom dokola.

Dokonalé žieňa, dokonalá rodina,
keď stúpam do kopca, vždy ma srdce krvoliato omína,
tak odídem skôr ako ty,
ja sa bojím,
bojím vlastnej samoty,
pozrite už niekto do mojich okien.

Rozostrite rolety.

NIKDY DOSŤ

odchádzam z domova,
kam prišla som ako hosť,
a ty ma nevyháňaš zo svojich
deväťdesiat stupňových rohov,
a neľakáš sa zabehnutých dekadencií
mojich nocí,
ako len môžeš, ako si len mohol
prísť a ostávať v mojej moci
hľadala som ťa, keď si tu nebol,
keď bol na oblohe dym a nebolo vidieť nebo
si, nie si, si, nie si
prazdna posteľ ma zrazu smrteľne desí,
čo budem robiť bez tvojich
horúcich pohľadov,
nočných potúlkach záhradou
v noci,
tak aby nikto nevidel že sa nám dymí
spomedzi pier,

odchádzam z domova kam prišla som
ako hosť
hoci,
možno sa len zamotávam do vlastných hier.

STÁLE MÁLO

mesto stíchlo a život sa stratil
za zatvorené dvere a zrazu viditeľné masky,
izolácia ti ukáže ako málo máš
izolácia ti ukáže ako veľa máš lásky,
my dvaja sme si spravili domov z priestoru,
ktorý nepatrí nikomu a ktorý by mohol
patriť nám, keby bol vlastne naozaj náš,
obklopený ľuďmi, na ktorých dúfaš,
že sa nepodobáš,
keď už nesvieti slnko, zrazu vidím,
že to biele plátno na našej stene má na sebe fľaky
\"to máš za to, že si taký\".

kolektívne bláznovstvo a izolovaní blázni,
skrývame sa do zufalých básni,
sociálnych románov a teplých diek,
aj tak mi je vkuse zima,
chcem kričať zo striech.

Príď, na svoju hrud' priviň si ma,
som kamera, čo každý tvoj pohyb sníma
a už ma nebaví šalieť sama zo seba,
z tých tvrdých matracov na zemi,
kde v sebe hľadáme kúsky neba.
Neviem, čo chcem, ani čo mi treba,
či sa schyl'uje vo svete na mier,
alebo na hádku,
na svoju hrud' priviň si ma
a bude to určite v poriadku.